

Den Gudomliga Barmhärtinghetens söndag

Den Andra Påsksöndagen kallas både den Vita söndagen och den Gudomliga Barmhärtinghetens söndag. I fornkyrkan behöll de som hade döpts under påskvakan sina vita dopkläder under hela påskoktaven ända fram till den Andra påsksöndagen. Glädjen över Guds barmhärtinghet, som blivit dem givna i dopet, var så stor att den måste manifesterats i deras sätt att klä sig. Vår inre glädje och tacksamhet över Guds kärlek måste synas och märkas. Vi tror på en Gud som är osynlig för våra ögon, men vår tro måste få synliga konsekvenser i vårt liv. ”Saliga de som inte har sett men ändå tror”, säger Jesus i dagens evangelium (Joh 20:29). Den uppståndne Jesus visade sig för sina samtida lärjungar. Till oss kommer han på ett osynligt sätt, men i Andens kraft. I princip får vi ta emot honom och hans gåvor på ett lika verkligt och omvandlande sätt som de som levde tillsammans med honom. I dagens kollektbön uttrycks detta tydligt och klart: ”Barmhärtinge, evige Gud... låt nådens gåvor växa till i oss, så att vi djupare fattar påskens hemlighet: vår helighet som döpta, vårt nya liv i Anden, vår värdighet som vunnits med Kristi dyrbara blod.”

I sin barmhärtinghet har Gud gett oss allt detta genom påskens och dopets gåva, Det är så stort att vi behöver påsktidens femtio dagar för att kunna ta till oss allt detta. Egentligen räcker inte ens hela vårt liv till för att fatta vilken barmhärtinghet som Gud har visat oss. ”Herrens barmhärtinghet är ett mysterium”, säger påven Franciskus, ”Guds hjärta är det största och vackraste mysteriet. Om du vill färdas till Guds hjärta, gå barmhärtinghetens väg, och tillåt dig själv att ta emot barmhärtinghet”. Hela vår livsfärd är en upptäcktsresa, då vi kan lära oss att ta emot Guds barmhärtinghet. Vi går liksom in i Guds hjärta och får del av hans barmhärtinghet, mer och mer, för att sedan dela med oss av den till dem vi möter på vår livsväg. Tecknet på att vi är öppna för Guds barmhärtinghet är att vi låter den strömma genom vårt hjärta och ut till alla dem som behöver den.

Vi ser detta så tydligt i den första kristna församlingens liv: ”De troende fortsatte att samlas och hade allting gemensamt. De sålde allt vad de ägde och hade och delade ut åt alla, efter vars och ens behov” (Apg 2:44-45). Barmhärtinghet skapar alltid gemenskap. Gemenskap föder barmhärtinghet. Det har vi ofta glömt i vår individualistiska tid. Kyrkan kan bara leva vidare i detta heliga samspel mellan barmhärtinghet och gemenskap, som i sista hand har sitt ursprung i den Heliga Treenighetens innersta djup. När det kyrkliga livet börjar förtorka och urvattnas, beror det ofta på man har försummat detta samspel mellan barmhärtinghet och gemenskap och blivit sig själv nog. Men gång på gång väcker Gud nya profeter och heliga som påminner oss om detta. Vi behöver bara tänka på de två små systrar

som under förra seklet påminde Guds heliga, men ofta glömska, folk om hans barmhärtighet, Thérèse av Jesusbarnet och Faustina Kowalska.

För oss alla som nu, mer eller mindre, är drabbade av corona-karantän, är det viktigt att se på vår situation ur denna barmhärtighetens och gemenskapens synvinkel. Just nu saknar vi ofta gemenskapen. Vi kan känna oss ensamma och övergivna. Vi kan frestas att bara tycka synd om oss själva. Men vi kan också få Guds nåd att upptäcka hur mycket vi kan göra för de andra. Vi kan ta emot Guds barmhärtighet på ett djupare plan och gå ut ur vår egen lilla bubbla. Även om vi inte får lämna vårt eget hem, finns det oändliga möjligheter att dela med oss av vår tid och våra tillgångar till dem som har större behov än vi själva. Även om vi inte alla kan samlas till mässa och gudstjänst, kan vi få större längtan efter den gemenskap som uppstår kring Herrens heliga altare. I ensamhet och avskildhet kan det födas en djupare förståelse av de heligas osynliga gemenskap. När vi väl insett att vi får dela de andliga rikedomarna på det osynliga planet, blir det också helt naturligt för oss att vi delar de materiella rikedomarna broderligt och systerligt. Men är det verkligen så för oss? Det är förstås den stora fråga som var och en ställs inför i sitt samvete – både nu under corona-krisen – och en gång vid tidens slut. Samtidigt vet vi att den som ställer oss denna samvetsfråga är Barmhärtigheten själv. Vill vi likna denne barmhärtige Gud – eller hans motståndare? Svaret avkrävs var och en av oss, varje dag på nytt – ända till tidens slut.